

Sygn. akt V CNP 37/12

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi J. Ż.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w C. z dnia 7 kwietnia 2010 r., w sprawie z powództwa J. Ż.
przeciwko B. L.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lutego 2013 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2010 r. Sąd Okręgowy w C. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 11 grudnia 2009 r. w sprawie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

Wyrok Sądu Okręgowego powód J. Ż. zakwestionował skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Zaskarżonemu w całości orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 233 k.p.c. w zw. z art. 248 § 1 k.p.c. polegające na przyjęciu, że powód nie złożył do akt sprawy oryginału pokwitowania z dnia 15 czerwca 1998 r., lecz kopię i w konsekwencji uznanie powyższego dowodu za nieprzekonujący. Skarżący wskazał, że przez wydanie kwestionowanego wyroku została mu wyrządzona szkoda polegająca na nieuwzględnieniu zarzutu potrącenia określonej kwoty wynikającej z opisanego wyżej pokwitowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wynika to z charakteru postępowania przed Sądem Najwyższym oraz z funkcji tego Sądu ukonstytuowanego jako sąd prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji). Ocena dowodów pozostaje zatem wyłączną domeną sądów orzekających i nie może być kontrolowana przez Sąd Najwyższy.

Zarzuty wskazane przez skarżącego dotyczą wyłącznie problematyki ustaleń faktycznych, a wywody skarżącego stanowią wyłącznie polemikę z oceną materiału dowodowego przeprowadzoną przez Sądy orzekające w sprawie.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i nie może być traktowana wyłącznie jako środek prowadzący do dochodzenia roszczeń przez stronę niezadowoloną z rozstrzygnięcia sądu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).